

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra HVEDEDYNGER [undertitel]

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 208. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen09val-shoot-idm140624411810160/facsimile.pdf> (tilgået 05. maj 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger

kvantiteten af ubetydelige eller ubearbejdede digte samt på den obligatoriske dunkelhed og uforståelighed.

Hans Brix lagde ud i *Nationaltidende* (Morgen, 9.9.1930, sign. H. B.). Han citerer og nærlæser indledningsdigtet og må konkludere, at han har svært ved at tyde *den Slags Dunkel tale*. Med vanlig sans for ordspillet og apropos hvededyngerne undrer han sig over, at SC anbringer en saa forsvarlig Slaa for Kornkammeret, som Digtet virkelig i sig selv er. Dette er virkelig ikke at sprede Guldkorn. Indvendingen udvides til at omfatte andre af samlingens digte, men alligevel er HB dog stadig betaget af deres smukke og særegne lyriske Tone, der er uforandret, trods Aarene. Deri er [imidlertid] intet usædvanligt. Alle Digtere med Særpræg dunner sig efterhaanden en Teknik, der tillader dem endnu i Alderdommen at efterspille deres Ungdoms Melodier. Claussens særpræg er her den virkelige, meget bedaarende Ynde, som hans Manér besidder – en ynde, som HB senere karakteriserer som *Skønheds-Etik og Nydelses-Religion* – og som han tilsyneladende tager afstand fra. Selv har han dog en rem af huden, når han om *Hendes Kjoler* kan hævde, at der dog er en Billedvirkning i dem – en Toilettevurdering af megen Forfinelse. I modsætning hertil ville de fleste erklære digtet for noget uvedkommende Tøjeri. Alt i alt forholder HB sig ironisk distanceret til bogen; kun de digte – og især *Høvdingsdød* – som er farvet af alderdommens ro og alvor, har han respekt for. Afslutningsvis skal nævnes hans omtale af forsidedekorationen: en mægtig, saftig skraabrun Plamase, benævnet „litografisk Skitse af S. Claussen: Grubleren“. Som om der ikke var nok at falde i Staver over indeni Bogen!

Forfatteren og kritikeren Olaf Hansen bygger sin anmeldelse i *Aarhus Stiftstidende* (9.9.1930) op over *Digtersfinxen*, der i hans øjne bedre end både Tom Kristensens lille bog om forfatteren fra året før og Ludvig Holsteins artikel i *Tilskueren* (1930, II, p. 204–208) belyser digterens egentlige væsen. Med lån af Holsteins udtryk (der igen er lånt fra Helge Rode) bestemmer han Claussens digtning som *Leg, (...) men der er Alvor deri. For Legen er guddommelig, og Digterens Kald er*